

ТРИ БУГАРСКА ПЕСНИКА

ЛУЧЕЗАР СТАНЧЕВ

КАП

Аџанасу Далчеву

Из тихог небеског плаветнила
појавише се чисте једре капи,
падоше на земљу, по мојој капи
и једна ми је на руку стала.

Она је дошла с толиких висина,
та њено око је још чисто врло,
што си мењала азурне дубине
том земљуштином ти, бисерна перло?

И овде има, да ли тако мислиш,
азура, вечност под капом у погледу?
Залуд си дошла, ако је тако,

они су овде тако недостижни.
Додирујем усне и испијам кап ту,
део малецни душе небеске.

ОСМЕХ

Колико векова пре нас, то не зна нико,
он је пробудио у човеку људско,
али у хладној ноћи, чини ми се,
пољубац мајчин родио га је.

Осмех – за двоје младих спреман правац има
ка врховима и звездопадима.
Осмех – кончићем лаким својим
људе спаја, човека с човеком споји.

И данас он на твојим уснама цвета,
када се осмехнеш – ти си лепа.
Не може бити да без осмеха дома има,
без њега ће у свету владати вечна зима.

ЕВТИМ ЕВТИМОВ

„И АКО ДА ТИ НЕ ПОСТОЈИШ ВИДИМ”

И ако да ти не постојиш видим,
сутра те могу опет створити
од боли, мучен у ноћима дугим.
И сам више никад нећу бити.

И опет имаћу радост и сусрет,
отворено небо, птице, море...
Човек у име нечег живи живот
и треба опет због нечег да мре!

ТИ, МОЈА ЉУБАВИ

Љубави моја, дуго забрањена,
ти, моја тајно, из дубина гора,
треба да ходаш са мном отворено;
у бити открити се мораш.

Недосегнута, ти, моја победо,
радости моја и немирна драмо.
Ја немам права чак ни да те гледам.
Тајно на тебе могу мислит само.

НЕДЈАЛКО ЈОРДАНОВ

16 ПЛУС 16

По који пут ли су обалом овом прошли
момак један и једна девојка,
обома им је по шеснаест година,
што значи заједно је тридесет и две.

По који пут ли су жестоко расправљали
о теми, оном што је суђено,
и мислили су да су све сазнали,
јер да је судбина борба им је знано.

И мислили су да прелако крију
то, што ће сваки пут сакривати,
али су веровали, докле год су живи,
да никада се неће растати.

А од бескрајно старих дана зна се –
да живот своје чудно „Не” има:
шеснаест и шеснаест је шеснаест;
а никад није тридесет и два.

Да ли је онда важно, када
на свет се гледа са четири ока
и кад је радост дупло богатија,
а мука само упола је горка?
По који пут ли су обалом овом прошли
момак један и једна девојка,
обома им је по шеснаест година,
што значи заједно је тридесет и две.

Крај њих се смејало неприметно
море, тај великан вечни –
велико као љубав неисказана
и плаво као пут неоткривени.

ЖИВОТ

Не жали се... Немој патити...
Види сунце... Месец... Звезде.
Награду ову добијаш ти.
Судбина одредила је...

Поверуј у своју бескрајност.
Заборави на друго све.
Јер је само једна случајност
на овај свет довела те.

Узми две свеће и запали...
И оћути у ноћи тој...
Зато јер су се некад срели
мајка твоја и отац твој.

Своју веру губити немој...
На дати знак дошао си.
Живот... Та он је и поклон твој
и близанац доживотни.

Воли га... Чак и када је он
бедан, зао, пун неправди...
Јесен... Зима... Пролеће... Лето...
И опет јесен... А ти жив!

Не пропуштај га... Снажно га држи...
Осмехуј се... И чврсто знај
да такав је у својој сржи...
Да нема крај... Да нема крај...

Препевао с бугарског
Марко Николић